

Φιλωνίδης [ή Φιλονειίδης] (Μνήμη

[Μοναξαριακές Μορφές](#)

«Το νικάν αυτόν εαυτόν, αύτη πασών των νικών πρώτη

τε και αρίστη», λέει ένας αρχαίος σοφός. Πλάτων..

Κι είναι τα λόγια τούτα αληθινά! Είναι λόγια αθάνατα!

Γιατί ο εαυτός μας, είτε το αναγνωρίζουμε είτε όχι, είναι για τον καθένα μας ο μεγαλύτερος εχθρός. Εχθρός ασυγκράτητος και δυνατός. Εχθρός ανυποχώρητος και σκληρός.

Το να μπορεί δε ένας να συγκρατεί και να δαμάζει ένα τέτοιο εχθρό, το να μπορεί να επιβάλλεται στον ψυχικό του κόσμο και να πετυχαίνει να κάμνει όχι αυτό που του ζητούν οι άλογες ορμές και τα πάθη του, αλλά αυτό που πρέπει, τότε λέγουμε, πως αυτός κερδίζει την πρώτη, μα και την ωραιότερη νίκη.

Αυτή την αλήθεια έκαμαν βίωμα και σκοπό στη ζωή τους όλοι εκείνοι, που πέρασαν από τον πλανήτη μας κι έγραψαν με το παράδειγμα και τον βίο τους ανεξίτηλα τα ονόματα τους στο βιβλίο του Θεού. Ένας απ' αυτούς τους τρανούς αγωνιστές και νικητές του εαυτού τους είναι κι ο ιερομάρτυρας Φιλωνίδης.

Γεννήθηκε στην Κύπρο μας γύρω στο 250 μ.Χ. που ακριβώς, δεν γνωρίζουμε.

Ούτε και ποιοι ήσαν οι γονείς του. Εκείνο που γνωρίζουμε είναι πως ο Άγιος σε νεαρή ηλικία κλήθηκε να υπηρετήσει την Εκκλησία του Χριστού στο Κούριο, που ήταν μια πόλη μεγάλη και περιώνυμη για τη λατρεία του Απόλλωνα και την ακολασία της! Από τούτη την πνευματική εξέλιξη του Αγίου κρίνουμε, πως κι οι γονείς του πρέπει να ήσαν χριστιανοί και μάλιστα πιστοί. Από αυτούς ο προνομιούχος νέος πρέπει να διδάχθηκε «από βρέφους τα ιερά γράμματα».

Την εποχή αυτή φαίνεται, πως η χριστιανική θρησκεία είχε αρκετά διαδοθεί στην Κύπρο μας. Το κήρυγμα των αποστόλων Παύλου και Βαρνάβα και του Μάρκου έπεσε σε αγαθή γη. «Όπου επλεόνασεν η αμαρτία υπερεπερίσσευσεν η χάρις» (Ρωμ. ε', 20). Ηρακλείδιος, Μνάσων, Ρόδων, Αυξίβιος, Μακεδόνιος, Λάζαρος, Επαφράς, Τυχικός, Σέργιος Παύλος, Τίτος, είναι μερικά ονόματα, ελάχιστα από εκείνους που όχι μόνο δέχτηκαν με δίψα και λαχτάρα τη νέα πίστη μα κι αγωνίστηκαν να την διαδώσουν παντού.

Αγωνίστηκαν, γιατί στο νησί μας η ειδωλολατρία είχε πολύ βαθιές τις ρίζες. Η λατρεία των Θεών του Ολύμπου κι ιδιαίτερα της θεάς Αφροδίτης για την οποία ήταν κοινή η πίστη πως γεννήθηκε από τους αφρούς της θάλασσας της Πάφου, ήταν πολύ στενά συνδεδεμένη με όλες τις εκδηλώσεις της ζωής των κατοίκων του νησιού. [\(περισσότερα...\)](#)